

IK STOND EVEN RAAR TE KIJKEN

A. Wijnen, Buizerdstraat 6, 5451 XX Mill.

Zondagmorgen, ongeveer 10 uur. We kwamen net terug van een bezoek aan Zuid-Duitsland. We hadden daar enkele ontmoetingen gehad met drie collega-slangenhouders die mijn interesse in de kleurvarianten van *Acrantophis madagascariensis* konden bevredigen. In het boek van R. Roos staat een geweldig mooi exemplaar afgebeeld, volgens mij een mooi ingekleurde foto. De in dat boek getoonde kleurvariant troffen we dan ook nergens aan. Wel stuitte ik op een koppeltje *Python curtus brongersmai* dat zo rood als een tomaat was, en deze dieren gingen mooi mee naar huis. Ik had al met al een erg tevreden gevoel over deze uitstap. Toen we dus om 10 uur 's morgens voor mijn deur stonden, na een lange, vermoeiende nachtelijke terugreis, snakten we naar een verdiende rust, maar eerste

moest de nieuwe aanschaf natuurlijk even ondergebracht worden. Bij het openen van de deur van de slangenkamer rook ik echter die typisch weeë geur van een bevalling. Even kijken dus, maar alles wat ik zag was een hoop blubber met daarin een jong dat op zijn rug lag. De kraamvrouw, een *Acrantophis dumerili*, lag achter in een hoek van haar terrarium. 'Dat is ook niet zo geweldig,' dacht ik. Meteen een vuilniszak gehaald om de boel op te ruimen. Ik pakte het jong tussen de glibberige massa vandaan. 'Hij heeft twee koppen,' riep mijn vriend toen. En inderdaad, ik had dat zo vlug nog niet gezien, maar het jong bleek uitgerust te zijn met twee koppen. Het diertje leefde ook nog. Ik stond wel even raar te kijken, en van vermoedheid was ineens geen sprake meer. We hebben het slangetje apart gezet in een terrarium, waar het zich meteen ingroef in de turf.

Acrantophis dumerili. Foto: A. Wijnen

IK STOND EVEN RAAR TE KIJKEN

AKRANTOPHIS SPIROTA IMBRICATA

Achter de moeder lagen nog zeven jongen, alleen waren die veel groter dan het merkwaardige exemplaar en ze hadden alle één kop. Ze waren net verveld en springlevend.

De eerste twee maanden had het jong met de twee koppen niet veel zin om zelfstandig te eten, dus dwangvoederde ik het diertje elke week met de spuit. Het groeide voorspoedig door die behandeling. Na zijn tweede vervelling kreeg het een springertje. Het slangetje pakte dat meteen. Ik was benieuwd hoe het eten in zijn werk zou gaan, maar ik durfde niet te kijken, bang als ik was het te storen. Maar een paar muisjes verder wilde ik het toch echt weten. Het eten bleek als volgt in zijn werk te gaan: de slang pakte de prooi met haar rechter kop waarbij haar linker haar flink in de weg zat, maar

die interesseerde zich niet voor de prooi. Dat was natuurlijk ook maar goed ook. De linker kop keek en tongelde onafhankelijk van de rechter. Mijn dierenarts wilde deze bijzondere slang heel graag van binnen bekijken, maar dat moet maar gebeuren als het dier eens aan zijn einde is gekomen.

De moeder van het tweekoppige slangetje heb ik het jaar daarop onder dezelfde condities gehouden. Ze bracht negen normale jongen ter wereld. Mijn tweekoppige is verhuisd naar de USA.

LITERATUUR

Klauber, L., *Rattlesnakes. Their Habits, Life, Histories and Influence on Mankind*. 2 vols. Berkley and Los Angeles, 1997 (over tweekoppige slangen I, 226-230).

Acrantophis dumerili. Foto: A. Wijnen